

บทนำ

เกอคือสิ่งมีชีวิตที่ผนวกรวมเอาทั้งความเป็นหญิงและชาย
เข้าไว้ด้วยกัน เป็นมนุษย์ที่มีรูปลักษณ์ไม่ต่างไปจากบุรุษ แต่กลับมี
สิ่งสำคัญอย่างที่สตรีทุกคนต่างก็มี...

อวัยวะที่เป็นจุดกำเนิดของชีวิตใหม่

อวัยวะที่จะทำให้มนุษย์ผู้หนึ่งได้ถือกำเนิดขึ้นจากสิ่งมีชีวิต
ที่คล้ายคลึงกับบุรุษเพศ

ความพิเศษที่แฝงเร้นอยู่เฉพาะในกลุ่มคนทำให้เกอกลายเป็น
มนุษย์ที่เป็นที่ต้องการ ความเฉลียวฉลาด ความเก่งกล้า ใฝ่หาและ
ร่างกายงดงามดูยั่วยวนที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น เป็นที่มาของคำกล่าว
ว่า หากสกุลใดมีบุตรที่ถือกำเนิดจากเกอ สกุลนั้นย่อมรุ่งเรืองและ
เปี่ยมไปด้วยอำนาจวาสนา

เพียงมีบุตรที่เกิดมาเป็นเกอก็เหมือนได้รับของขวัญล้ำค่าจาก
สวรรค์ ทั้งหมดที่ก่อร่างขึ้นมาเป็นเกอนั้นน่าหลงใหลหมายปอง ขณะ
เดียวกันก็ทำให้เกิดความอิจฉาริษยาอย่างมากมาย มาก...เสียจน

กลายเป็นภัยร้ายที่สร้างอันตรายให้แก่ตนเอง

และนี่คือเรื่องราวอันโชคร้ายของเกอคนสุดท้ายที่มีนามว่า
เจียงเหมยฟาง

**“ดื่มเสียสิ ดื่มเพื่อเฉลิมฉลองให้แก่ข้ากับฐุหยินรองของ
ข้า”** น้ำเสียงที่ฟังดูเย้ยหยันนั้นเอ่ยออกมาจากปากของผู้เป็นที่รัก
ประโยคสั้น ๆ ที่มาพร้อมกับสายตาที่บ่งบอกว่าตัวผู้พูดสะใจแค่ไหน
ที่เห็นสีหน้าอมทุกข์ของฝ่ายที่ได้ทำได้เพียงรับฟัง

เหมยฟาง หรือนามที่คนในจวนแม่ทัพเรียกขานกันว่า ฟางหู
เกอหนุ่มที่ในยามนี้รั้งตำแหน่งอนุของบุตรชายท่านแม่ทัพโอวหยาง
ได้แต่ทอดสายตามองสามีของตนเอง ไม่แนใจนักวาระหว่างเรามา
ถึงจุดที่เขาถูกเกลียดชังเช่นนี้ได้อย่างไร โอวหยางเสวี่ยซานที่เคยดี
ต่อเขาในวันนั้นหายไปอยู่ที่ใดเสียแล้ว ไม่คิดเลยว่าความอบอุ่นที่
เคยได้รับในวัยวน มาวันนี้จะคงเหลือเพียงความเย็นชาและความ
เกลียดชังอย่างที่ไม้อาจหยั่งถึงเสียแล้ว

แค่เพราะคำพูดของชายที่ชื่อฉินหัวชวนไม่กี่คำเท่านั้นหรือ
ที่ทำให้คนที่ตาม้องอนเขามาตลอดเดือนเปลี่ยนไปราวกับคนละคน
หรือเพราะมีคนใหม่อยู่ข้างกาย ผู้เป็นสามีของเขาถึงได้หลงลืมไปจน
หมดวาระหว่างเราเคยมีความสุขร่วมกันมากเพียงใด

เสวี่ยซาน...ภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะอันหนาวเหน็บลูก
นั้น...ในยามนี้เขากลับถูกความเย็นเยียบของมันกัดกินหัวใจจนเจ็บ
ชาไปหมดแล้ว

บางทีที่ผ่านมาคงเป็นภาพลวงตาที่ทำให้เขาเผลอคิดไปว่า
ภูเขาหนาวเย็นลูกนั้นมันเคยอบอุ่นมาก่อน

“ท่านพี่ ดูเหมือนว่าคุณชายเจียงคงจะไม่สะดวกใจนะเจ้าคะ”

จูเฟยเจิน สตรีที่เพิ่งแต่งเข้าจวนในฐานะสวามีรอมานมาหมาด ๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย กอดแขนของโอรสหายเสวี่ยชานออดอ้อนอยู่ไม่ห่าง

เจียงฟางหู่ยังคงจ้องมองภาพนั้น เขาสุดสลดใจเข้าสู่ลึกในตอนที่ตัดสินใจนั่งลงในที่ของตน คิดเสียว่าตนอยู่คนเดียวก็คงจะเพียงพอในใจคิดแค่ว่าหากเขายื่นหนังสือหย่าตอนนี้ อีกแค่ยวดยินทั้งสองคนของสามีคงช่วยกันพุดจนโอรสหายเสวี่ยชานยอมประทับตราลงบนหนังสือหย่าเอง

ถึงเวลานั้นเมื่อหย่ากันแล้วก็คงจะจบสิ้นกันเสียที เรื่องวุ่นวายที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้คงจะจบลง เขาเองก็จะได้ออกจากวังวนแห่งความทุกข์นี้โดยแท้จริง

“น้องสาว เจ้าไม่รู้หรือว่า นี่นะอนุคนแรกของท่านพี่เชียวนะ คนใจแคบเช่นเขาคงไม่ยินดีร่วมดื่มสุราอวยพรให้เจ้าสักเท่าไรหรอก เจ้าก็อย่าไปถือสาเลย” สวามีบอกอย่างหวงชูหนึ่งก็เชื่อว่าจะปล่อยเขาไปโดยไม่คิดจิกกัด

เจียงฟางหู่ขมใจไม่ได้ตอบอะไรออกไป แต่ก็รู้ว่าหวงชูหนึ่งนี่คงจะสะใจไม่น้อย ในตอนนี้นางสามารถพาตนเองเข้ามาแทนที่เขาได้แล้ว สายตาที่มองมาบอกชัดว่านางกำลังรอดูสีหน้าเจ็บปวดของเขาอยู่ แต่น่าเสียดายที่นางจะไม่มีทางได้เห็น เจียงฟางหู่ไม่มีวันยอมให้นางได้หยามเหยียดกับความอ่อนแอของเขาแน่นอน และหากนางจะดีใจที่ได้คนไม่มั่นคงในรักไปครอบครอง เช่นนั้นก็จงดีใจต่อไปเถิด ตัวเขาคงได้แต่อวยพรให้รักของคุณชายโอรสหายยืนยาวไม่ทำให้พวกนางต้องเจ็บซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างที่เขาเคยพบเจอมา

“ที่várับเข้าจวนในฐานะอนุสืบ ๆ เพราะคำสั่งเสียจากท่านแม่ทัพนะหรือเจ้าคะท่านพี่” จูเฟยเจินเห็นว่าเจียงฟางหู่ยังไม่เงย

กิริบะเงยหน้าขึ้นมองสายตาดูขึ้นมองสามี ‘ของเรา’ เพื่อได้ถาม

“ข้าเห็นใจท่านพี่ยิ่งนักเจ้าคะ มองอย่างไรก็ไม่เห็นว่าเขาจะเหมาะสมเลยสักนิด ทั้งที่ควรจะเป็นได้แค่บ่าวอุ่นเตียงแท้ๆ”

เจียงฟางหูทวนฟังสตรีทั้งสองนางพูดเย้ยหยันตนเองขณะที่กำหนดจนแน่น ทั้งโกรธทั้งน้อยใจที่คนรักไม่ยอมดำเนินหรือปรามพวกนางแม้แต่ครั้งคำ กลับกันเจ้าตัวยังหัวเราะออกมาราวกับเป็นเรื่องขบขันเรื่องหนึ่งที่ไม่สลักสำคัญอะไรเสียอีก ทั้งที่คำพูดเหล่านั้นหาความจริงไม่ได้เลยสักนิด แต่กลับไม่คิดจะทักท้วงแก้ไข

แล้วใครกันที่ขอร้องให้เกอเซ่นเขายอมอยู่ด้วย ไม่ใช่โอวหยางเสวี่ยซานหรือ

ไม่คิดเลยว่าที่แท้แล้วชายผู้นั้นจะทำร้ายกันได้ถึงเพียงนี้ ถึงกลับปล่อยให้การร้ายของตนเองมาดูหมิ่นเขาต่อหน้าแขกในงานได้อย่างหน้าตาเฉย

“เรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนั้นเจ้าก็อย่าไปพูดถึงเลยซูเออร์ เจ้าก็ด้วยนะเงินเงิน วันนี้อุตส่าห์เลี้ยงต้อนรับเจ้าทั้งที พี่อยากให้เจ้ามีความสุขที่สุด จะไปให้ค่าอะไรกับอนุผู้หนึ่งกันเล่า” ผู้เป็นเจ้าบ่าวเอ่ยตอบหญิงสาวข้างกายด้วยเสียงทุ้มนุ่มนวล ก่อนจะกวัดส่ายตามามองกันแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงกระด้างขึ้น

เจียงฟางหูทำท่าจะล้วงหยิบซองขวัญและหนังสือหย่าออกมาเพื่อจบเรื่องในวันนี้เสียที ทว่าคำพูดหนึ่งของอีกฝ่ายกลับทำให้เขาหยุดชะงักนิ่ง

“ส่วนเจ้า ต้มสุราจอกนั้นเข้าไป อย่าเสียมารยาทหักหน้าฮูหยินรองของข้า”

“ได้... ต้มแล้วข้าก็มีเรื่องจะพูดคุยกับท่านอยู่พอดี” เมื่อถูกดำเนินกิ่วซึ่งหนทางจะปฏิเสธ สายตาดัดพ้อไม่พอใจที่เจียงฟางหู

ส่งไปไม่ได้ทำให้ว่าที่อดีตสามีของเขายอมอ่อนข้อ ไหนจะสายตาจากผู้คนที่มองกดดันนั้นอีก หากไม่ยากกลายเป็นที่นินทาในภายหลังเขาก็ควรจะรีบจบเรื่องนี้เสียที

เกอหนุ่มก้มมองจอกสุร่าอย่างนิ่งงัน สุดท้ายก็จำใจต้องยกสุร่าขึ้นดื่มจนหมด ก็แค่สุร่าจอกเดียว แม้ใจไม่ยินดีแล้วอย่างไร หากโอวหยางเสวี่ยชานบอกให้เขาดื่มเขาก็จะดื่มมันเข้าไป

สำหรับโอวหยางเสวี่ยชานนั้น ต่อให้เจ้าตัวออกปากสั่งให้เขาดื่มสักกี่พันจอกเขาก็ยอมทั้งนั้น ขอแค่อีกฝ่ายยังเห็นเขาอยู่ในสายตาบ้าง

เจียงฟางหฺรู่เพิ่งรู้ตัวในตอนนี้องว่าเขาก็ยังเป็นคนเห็นแก่ตัว ทั้งที่เขาเป็นฝ่ายปฏิเสธคุณชายโอวหยางเมื่อครั้งที่เรามีปัญหากัน เป็นเขาที่ย้ายออกจากจวน ไม่รับฟังคำขอโทษใดๆ กระทั่งในวันนี้ที่เราต้องมาพบเจอกันอีกครั้งเพราะสามีของเขากำลังจะแต่งงานกับคนใหม่ สุดท้ายก็ยังคงเป็นเขาที่ไม่ยอมถูกอีกฝ่ายหมางเหมินหรือลิ้มเลือน ไม่อยากกลายเป็นคนอื่นสำหรับชายผู้นั้น แต่ก็ไม่อยากกลับไปอยู่ในความสัมพันธ์ที่เจ็บปวดอีกต่อไป ช่วงเวลาเพียงเดือนกว่าๆ ไม่ได้ทำให้ความสับสนลดน้อยลง เช่นเดียวกับที่มันยังไม่มากพอให้เขาลบลืมความรัก

ที่แท้แล้วสิ่งที่เรียกว่าความรักกลับซับซ้อนถึงเพียงนี้...หรือบางทีก็ไม่ใช่เพราะรัก แต่เป็นเพราะตัวเขาเองที่ทำให้มันซับซ้อน

“แค่สุร่าจอกเดียวกลับทำหน้าราวกับกินยาขม ท่านพี่ งานมงคลของเราแต่เขากลับทำหน้าเช่นนี้ เขาช่างใจแคบนัก” จูเฟยเจินยังคงส่งเสียงพูดกระแนะกระแหนกันต่อไป แต่เจียงฟางหฺรู่กลับหุบอ้าจนแทบไม่ได้ยินสิ่งใดแล้ว

ความแสบร้อนของสุร่าเริ่มแผ่ซ่านจากปากไปจนถึงลำคอ

ก่อนที่เจียงฟางหฺวจะรู้สึกสับสนร้อนที่ช่องท้อง ทั้งเจ็บปวดทั้งทรมาน
ราวกับถูกไฟลน ความรู้สึกที่ไม่ต่างจากมีเปลวไฟแผดเผาอยู่ภายใน
บอกให้รู้ว่าเขาได้ดื่มยาพิษร้ายแรงเข้าไป และก็ทำให้เจียงฟางหฺว
อดจะมองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามไม่ได้เลย

โอวหยางเสวี่ซาน...ตั้งใจทำเช่นนั้นอย่างนั้นหรือ

“พี่บอกเจ้าแล้วอย่างไร อย่าได้สนใจเลย ก็แค่อนุใจแคบผู้หนึ่ง
เท่านั้น จะเทียบอะไรกับเจ้าที่เป็นฐูหยินรองได้เล่าเงินเงิน”

สีหน้าที่เฉยชาและคำพูดเหล่านั้นที่เอื้อนเอ่ยออกมาแม้ใน
ยามที่เห็นเขาถูกทรมานด้วยความทรมาน การกระทำทั้งหมดของ
โอวหยางเสวี่ซานทำเอาเกอหนุ่มเจ็บลึกไปทั้งใจ เจียงฟางหฺว
หลับตาลงในช่วงเวลาที่ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาอย่างไม่อาจห้ามได้
เขากำลังถูกคนที่รักยิ่งกว่าชีวิตวางยาอย่างนั้นใช่หรือไม่ โกรธเกลียด
กันมากนักหรือถึงคิดจะฆ่ากันให้ตายตกไปเช่นนี้...

ที่ผ่านมาโอวหยางเสวี่ซานเคยรักเขาจากใจจริงบ้างหรือไม่

เหตุใดชายผู้นั้นถึงยอมให้ผู้อื่นเข้ามาทำร้ายกันครั้งแล้วครั้ง
เล่า หากเขาตายไปสักคนก็จะเป็นเพียง ‘เรื่องไม่เป็นเรื่อง’ ที่เกิดขึ้น
ในวันฉลองต้อนรับฐูหยินรองของจวนสกุลโอวหยางใช่หรือไม่

ทั้งที่ที่ผ่านมาจะไม่ยกย่องออกหน้าเขาก็ไม่เคยเคืองโกรธเลย
จะแต่งคนอื่นเข้าจวนเขาก็ยอมแล้ว ขอเพียงแค่หย่าขาดจากกันแล้ว
ต่างคนต่างอยู่ ขอแค่ได้เฝ้ามองจากที่ไกล ๆ ก็ยังมากเกินไปหรือไม่
หากอยากจะเสพสุขกับพวกนางนัก...ไม่จำเป็นต้องเอาชีวิตกันเช่นนี้
เขาก็ยอมหลีกทางให้แต่โดยดีแท้ ๆ

“อีก!”

“คุณชาย! เป็นอะไรไปเจ้าคะ” สาวใช้คนสนิทอย่างซุนหนิงอวี๋
ที่เพิ่งตามเข้ามารีบถลาตัวเข้าไปใกล้ นางเอ่ยด้วยสีหน้าร้อนรนใจ

หลังจากเห็นสีหน้าทรมานของผู้เป็นนาย

เจียงฟางหุ่ยคลี่ยิ้มจืดจางพลางส่ายหน้าปฏิเสธกลับไป เขามีเพียงความต้องการหนึ่งเท่านั้น แค่อยากจะถามโอวหยางเสวี่ยซานสักคำถาม ก่อนจะต้องตายลงตรงนี้ตามความต้องการของสามีที่อยู่กินร่วมกันมาสองปีเต็ม

“โอวหยางเสวี่ยซาน ท่านเคยเชื่อใจข้าบ้างหรือไม่ หากไม่นับความสัมพันธ์ทางกาย เคยมีสักครั้งหรือไม่ที่รู้สึกรักข้าจากหัวใจของท่าน...”

“ยังต้องถามอีกหรือ” คำถามนั้นมาพร้อมกับความเย็นชาในน้ำเสียง

ริมฝีปากของเจียงฟางหุ่ยยังคงคลี่ยิ้ม เป็นรอยยิ้มสุดท้ายที่เขาจะมอบให้ชายผู้เป็นสามี

“เช่นนั้นหรือ” ที่แท้ก็ไม่เคยรักนี่เอง...

พิษร้ายกัดกินอวัยวะภายในจนในที่สุดร่างกายที่เคยประคองให้นั่งอยู่กลับต้องทรุดตัวนอนลง ความแสบร้อนและความเจ็บปวดแล่นรื้อไปทั่วร่าง หยาดโลหิตมากมายกระอักออกมาทางริมฝีปาก ร่างกายเกร็งเกร็งอย่างไร้การควบคุม ทั้งลมหายใจที่เริ่มหอบ กระชั้นทำเอาสติพร่าเลือน เสียงกรีดร้องดังเข้ามาในโสตประสาทอย่างที่เขาที่ไม่สามารถบอกได้ว่าเสียงเหล่านั้นเป็นเสียงของใคร รู้เพียงว่าภาพในสายตาที่ค่อย ๆ มีมิติลงของตนเองจับจ้องเพียงใบหน้าตกตะลึงของสามี

‘ทำไมท่านถึงทำหน้าที่เช่นนั้นกันนะ...’

ทั้งที่อยากจะถามแต่เร็วแรงจะหายใจต่อไปยังไม่มี จึงเป็นเรื่องน่าเสียดายที่เขาไม่อาจถามในสิ่งที่สงสัยได้อีกแล้ว และเพราะเปลือกตาค้นอึ้งเกินกว่าจะฝันทน สุดท้ายจึงได้แต่ปล่อยให้น้ำปิด

ลงพร้อมกับลมหายใจที่ขาดห้วง น่าเสียดายเหลือเกินที่เขาไม่อาจ
จะบอกรักผู้ที่เขารักมาตลอดหลายปีเป็นครั้งสุดท้าย การตาย
ของเขาคงจะพอทำให้อีกฝ่ายยินดีขึ้นมาบ้าง มันคงเป็นสิ่งเดียวที่เขา
ทำแล้วถูกใจคนผู้นั้น...

จากนั้นคนที่เขารักคงได้มีความสุขจริง ๆ เสียที

เรื่องเข้าใจผิดมากมายระหว่างเราก็ให้มันสิ้นสุดลงตรงนี้
ความรักที่มีให้กันก็ให้มันได้หมดลง บุญคุณที่ติดค้าง หนี้ชีวิตใน
ครั้งนั้นก็ถือว่าเขาคืนให้ จากนั้นระหว่างเราไม่มีพันธะใด ๆ ผูกพัน
ต่อกันอีก

‘อา...ยังไม่ทันได้ตราประทับนั้นบนหนังสือหย่าเลยนี่’ แต่
เมื่อตายไปแล้วกระดาษแผ่นนั้นก็คงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปแล้ว
จากนี้...เราต่างก็เป็นอิสระจากกันและกันโดยแท้จริง ไม่ต้องถูก
ผูกมัดเอาไว้ด้วยกระดาษและหยาดน้ำหมึกที่ขีดเขียนเป็นตัวอักษร
จะน้องชายบุญธรรม อนุ หรือคนแปลกหน้า นับจากนี้มันคงไม่มี
ความหมายอีกต่อไปแล้ว

และหากชีวิตคนเปรียบดังผืนดินหนึ่งของผีเสื้อ...เจียงฟางหู่
ก็อยากภาวณาเหลือเกินให้ผืนครั้งต่อไปไม่ต้องพบเจอกับชายผู้นี้อีก
ไม่ว่าในฐานะใดก็ไม่ขอข้องเกี่ยว การมอบความรักมากมายให้ชาย
ผู้หนึ่งอย่างโง่งมที่เขาทำมาตลอดชีวิต...หากย้อนเวลากลับไปได้
เขาจะไม่ขอมอบมันให้ชายผู้นี้อีกแล้ว

ให้รักมากเท่าไรก็ไม่อยากขึ้นชื่อว่าเป็นอนุหรือภรรยาของ
คุณชายโอวหยางเสวี่ชานอีกแล้ว

หนึ่ง

เรื่องราวแต่หนหลัง

สิบสี่ปีก่อน...

ในรัชศกไท่เล่อที่สาม ฮองเฮามีคำสั่งลับให้กวาดล้างชนเผ่าเกออันเป็นชนเผ่าที่อยู่ในเขตแคว้นเหลียงของพระนางให้สิ้นซาก คำสั่งนั้นกล่าวไว้ชัดเจน...เผ่าเกอจะต้องหมดไปจากแผ่นดิน ไม่เหลือชายงามที่สามารถตั้งครรรภ์ได้แม้แต่คนเดียว

เผ่าเกอที่ปิดกั้นตนเองจากคนนอกมาเกือบร้อยปี และหันมาสร้างหมู่บ้านอยู่รวมกันไม่ข้องเกี่ยวกับใครจึงกลายเป็นเป้านิ่งขนาดใหญ่ให้ถูกกำจัดทิ้งได้โดยง่าย ชีวิตนับร้อยดับสูญลงโดยไม่มีแม้แต่โอกาสจะปกป้องตนเอง

กระทั่งชายหญิงที่แต่งงานแล้วย้ายรกรากเข้ามาอยู่ร่วมกับเผ่า ก็ยังไม่ได้รับการยกเว้นให้รอดชีวิต

เพียงม้วนคำสั่งบนกระดาษสีขาวเหลืองแผ่นเดียว พื้นที่อันกว้างขวางและบ้านเรือนอันงดงามที่เคยปรากฏอยู่ในหมู่บ้านของชนเผ่าเกอก็กลายเป็นซากปรักหักพัง เหลือเพียงเศษไม้สีดำกับ

เก้าถ่านที่เกิดจากการเผาไหม้ ควันสีเขียวยังมีให้เห็นเมื่อไฟนั้นยังไม่ทันได้มอดดับ

ผืนดินและหิมะที่ปกคลุมพื้นที่อาบย้อมด้วยสีชาดราวกับจิตรกรเอกจากราชสำนักบรรจงวาดสีลงไป สีขาวซีดของหิมะทำให้สีแดงของเลือดยิ่งเด่นชัด ซึ่งก็คือหยาดเลือดจากคนในชนเผ่าที่ถูกสังหารอย่างเลือดเย็น กลิ่นคาวและกลิ่นไหม้โชยคลละคลุ้งไปทั่วบริเวณอย่างน่าสะอิดสะเอียน

ณ ที่นั้นไร้สัมผัสเสียงของสิ่งมีชีวิตใดอีกต่อไป

เสียงเดียวที่ดังขึ้นคือเสียงฝีเท้าของสัตว์และเสียงจากคนด้านบนที่ควบซีสัตว์ชนิดนั้นเข้ามาใกล้เพื่อหยุดยั้งการกระทำอันโหดร้าย และแน่นอนว่าคนกลุ่มนั้นมาไม่ทันกาลเสียแล้ว

“ท่านแม่ทัพขอรับ” ทหารนายหนึ่งเอ่ยเรียกขึ้น น้ำเสียงนั้นแผ่วไปด้วยความตกใจและสั่นไหวเมื่อพบกับภาพของความโหดร้ายที่อยู่เบื้องหน้า

ไม่ไกลจากจุดที่พวกเขาอยู่ยังเห็นกลุ่มคนในชุดสีดำที่กำลังหลบหนีเข้าป่าด้านหลังไป

‘โอวหยางเสวียจิน’ ผู้เป็นทั้งแม่ทัพและที่ปรึกษาส่วนพระองค์กำผืนราชโองการในมือเอาไว้แน่น ราชโองการที่ห้ามผู้ใดทำอันตรายกับผู้คนในชนเผ่าเกอนี้ไม่มีประโยชน์อันใดอีกแล้ว

“จับตัวพวกมันกลับมาให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นหรือตายเราต้องได้ตัวพวกมันกลับไป” แม่ทัพโอวหยางในวัยสามสิบห้าเอ่ยสั่ง น้ำเสียงนั้นฟังดูดุคด้นเป็นอย่างยิ่ง เส้นเลือดที่ข้างขมับเต้นตุบ ๆ ทั้งมีสีหน้าถมึงทึงอย่างน่าหวาดหวั่น จนแม้แต่ทหารได้บังคับบัญชาก็ยังมิกล้าเงยหน้ามอง

กองกำลังทหารกว่าหนึ่งร้อยคนกระเจายกกันออกไปตามล่าตัว

กลุ่มนักฆ่า เหลือเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ปักหลักอยู่กับกองเจ้ารัฐและ
ชาคศพ พวกเขาทำได้เพียงนำร่างเหล่านั้นมารวมกันเพื่อทำพิธีให้
เป็นครั้งสุดท้าย

“ท่านพ่อขอรับ...” เด็กชายในวัยสิบขวบที่ขอติดตามบิดามา
ทำงานเป็นครั้งแรกเอ่ยเรียก มองดูเหตุการณ์รอบด้านด้วยแววตา
สิ้นไหวระคนสะเทือนใจ ใบหน้าของเด็กน้อยดูไม่ตื่นกลัวแม้จะพยายาม
ฝืนเอาไว้อย่างเต็มที่แล้วก็ตาม

“เจ้ารอที่นี่ พ่อจะไปตามจับตัวคนผิดกลับมาจับโทษเอง”

‘โอวหยางเสวี่ยซาน’ พยักหน้ารับคำของบิดาอย่างว่าง่าย ฝ้า
มองบิดาที่ควมม้าตามเข้าไปในป่าท่ามกลางอากาศหนาวเย็นของ
เหมันตฤดู ในเมื่อเขาเลือกที่จะร้องขอและดื้อรั้นที่จะตามมา เขาก็
ควรต้องตั้งรับกับสถานการณ์ตรงหน้านี้ให้ไหว

ดวงตาเรียวรีกวาดมองโดยรอบอีกครั้งก่อนจะลงจากหลังม้า
แรงกระโดดทำเอารองเท้าที่สวมอยู่จมหายไปใต้มะเกียบครึ่ง
ความเย็นชื้นแผ่เข้ามาจนรู้สึกได้ เมื่อยกเท้าขึ้นเดินต่อไปก็พบว่า
ทุกอย่างก้าวของตนล้วนทั้งร้องรอยเอาไว้เต็มไปหมด

ครันมองดูให้ดีอีกหนคิ้วของเด็กชายจึงขมวดมุ่นทันที

“รอยเท้าฉันไม่ใช่ของข้านี้”

รอยเท้าขนาดเล็กกว่าที่ย่ำเข้าไปในป่ารกร้างด้านข้างนั้นทำให้
เจ้าตัวอดสงสัยไม่ได้ พิศดูแล้วก็มั่นใจว่าไม่ใช่รอยเท้าสัตว์อย่าง
แน่นอน

โอวหยางเสวี่ยซานตัดสินใจเดินตามรอยเท้านั้นจนผ่านเข้าไป
ในแนวสน เสียงฝีเท้าที่ย่ำเดินบนผืนหิมะดังไปทั่วพื้นที่อันเงียบสงบ
ยิ่งเดินเข้าไปก็ยิ่งได้กลิ่นหอมหวานบางอย่าง มันคือกลิ่นหอมของ
ดอกไม้ที่ไม่ควรจะมาอยู่ท่ามกลางอากาศอันหนาวเย็นเช่นนี้

“ตรงนี้นี่ละ” สองเท้าของเด็กชายหยุดลงพร้อมกับรอยฝีเท้าเล็กของใครอีกคนที่ไม่มีให้เห็นอีกต่อไป

โอวหยางเสวี่ยซานพยายามมองไปรอบตัวอีกครั้ง มองหาสถานที่ที่อาจจะเป็นที่ซ่อนตัวให้ใครบางคนได้ในเวลานี้ ใครอีกคนที่มิกลิ้นหอมของ ‘ดอกเหมยกุ้ย’ ติดตัว

“มีใครอยู่แถวนี้หรือไม่” เขาร้องถามออกไป ก่อนจะกล่าวต่อไปอีกเมื่อทุกอย่างยังคงเงียบงัน “ข้ากับท่านพ่อพาคนมาช่วย... มาดี ไม่ได้มาร้าย”

เสียงของเศษกิ่งไม้แห้งที่ถูกหิมะปกคลุมเอาไว้พลันดังขึ้น ที่ได้ต้นสนเกิดการขยับไหว โอวหยางเสวี่ยซานสาวเท้าเข้าใกล้แล้วช่วยหยิบกิ่งไม้ด้านบนออก ฝ่ามือขาวของเด็กชายจึงถูกหิมะและความหนาวเย็นกัดกินจนขึ้นสีแดงทั้งสองข้าง

ชั้นหิมะที่ไม่ได้หนาอะไรมากเมื่อใช้กิ่งไม้ขุดออกดูแล้วก็พบปากทางของโพรงดินขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ กลิ่นหอมของดอกเหมยกุ้ยเด่นชัดขึ้นจนเผลอสูดลมหายใจเข้าลึก

“เจ้า!” ขุดไปได้ไม่เท่าไรโอวหยางเสวี่ยซานก็ร้องเรียกออกมาเสียงดังลั่น แม้จะคาดเดาเอาไว้แล้วว่าอีกฝ่ายต้องเป็นเด็กเจนเช่นเดียวกัน แต่ท่อนแขนที่จะเอื้อมออกมาหาเขานั้นกลับเล็กกว่าเขาอยู่มาก ทั้งยังดูบอบบางจนน่าใจหาย

ตัวเล็กเพียงเท่านั้นแต่กลับถูกหิมะฝังกลบมานานเพียงใดแล้วก็ไม่รู้ สงสัยขนาดนี้แล้วเจ้าตัวยังแน่นิ่งไม่ตอบสนองกลับมา หากไม่เห็นว่ามีมือข้างนั้นยังขยับไหว เขาคงคิดว่าเด็กคนนี้ไม่มีลมหายใจแล้วเป็นแน่

โอวหยางเสวี่ยซานรีบใช้ท่อนไม้ขุดขยายโพรงดินให้กว้างขึ้น ยื่นมือไปแตะสัมผัสมืออันเย็นเฉียบของคนเด็กกว่าแล้วก็ยิ่งต้อง

เร่งชุดให้เร็วกว่าเก่า ท่ามกลางอากาศเย็นจัดเช่นนี้ หยาดเหงื่อของเขากลับซึมขึ้นไปทั่วทั้งแผ่นหลัง ความหวาดกลัวและความกังวลเอาชนะความเหน็ดเหนื่อยไปได้อย่างง่ายดาย พยายามอยู่ครู่ใหญ่จนในที่สุดก็สามารถประคองเอวร่างของเด็กคนนั้นออกมาจากโพรงดินได้สำเร็จ

“เจ้า เจ้าได้ยินเสียงข้าหรือไม่” โอวหยางเสวี่ยซานทั้งเรียกทั้งตบไปที่พวงแก้มขาวซีดเบา ๆ เพื่อเรียกสติ

“อ้อ” เจ้าของร่างใต้กองหิมะคราวตอบรับ ความหนาวเย็นทำเอาแทบประคองสติไม่อยู่

“เจ้ารอข้าตรงนั้นนะ ข้าจะตามคนให้มาช่วยพาเจ้าออกไป” เขาเอ่ยบอก ถอดเสื้อคลุมขนสัตว์อย่างดีของตนเองออกแล้วคลุมทับร่างกายของอีกฝ่ายเพื่อให้ไอร้อน

เด็กชายคนนั้นพยายามฝืนลิ้มตาดูขึ้นมามองใบหน้าของเขา มือเล็กๆ นั้นกอบกุ่มมือเขาเอาไว้แล้วบีบแน่นราวกับเจ้าตัวกลัวว่าเขาจะหายไป

“ข้าไม่ทิ้งเจ้าแน่นอน แค่ครูเดียวข้าก็จะกลับมา เชื่อใจข้านะ”

“ท่าน...” เสียงที่แผ่วเบาจนแทบจะกลืนไปกับเสียงลมเอ่ยเรียก โอวหยางเสวี่ยซานกดกระชับร่างของเด็กชายคนนั้นเอาไว้เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเนื้อตัวสั่นเทาเพียงใด

“หากเจ้านาวเจ้าก็ยิ่งต้องอดทน หากยังมัวข้าอยู่ตรงนี้เราคงได้แข็งตายกันทั้งคู่ อดทนรอข้าแค่จิตใจเดียวเท่านั้น ข้าสัญญาจะพาเจ้ากลับจวนด้วยกัน จะปกป้องดูแลเจ้าไม่ให้ต้องทนหนาวอีก”

เด็กชายเอ่ยเพียงเท่านั้นคนอายุน้อยกว่าก็ยอมพยักหน้าตกลง ดวงตาปรือปรอยของผู้รอดชีวิตปิดลงอีกครั้งหลังจากพยายาม

จ้องมองเพื่อจดจำใบหน้าของผู้มีพระคุณ สลักเอาไว้ในความทรงจำ เพื่อย้ำเตือนไม่ให้เผลอลืมเลือน

เด็กชายวัยสิบปีประคองร่างที่ตนเองก็ไม่แน่ว่าอีกฝ่าย หมดสติหรือเพียงแค่หลับตาลงเท่านั้นให้ฟังไปกับต้นสนที่ด้านหลัง ขยับผ้าคลุมให้ห่มทับอย่างพอดีก่อนจะรีบวิ่งกลับออกมาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่สองขาสั้น ๆ ของเด็กคนหนึ่งจะทำได้

“คุณชาย! มาอยู่ที่นี่เอง ท่านแม่ทัพให้ข้าพาคุณชายล่องหน้า กลับไปที่จวนก่อนขอรับ”

“มีเด็ก แยก มีเด็กรอดชีวิตอยู่หนึ่งคน ไปช่วยเขาที”

เพียงเท่านั้นคนของบิดาก็รีบร้อนพากันตามเข้าไปในทิศทาง ที่โอรหยางเสวียซานชี้บอก ร่างอ่อนแรงยังคงพักพิงอยู่ที่เดิมในตอน ที่พวกเขาเข้าไปถึง โอรหยางเสวียซานมองคนเด็กกว่าถูกอุ้มขึ้นหลัง ม้าทั้งที่เจ้าตัวยังไม่ได้สติ เขาตัดสินใจขอให้คนช่วยเตรียมมรดม้าเมื่อ เข้าสู่เขตหมู่บ้านที่อยู่ข้าง ๆ กัน อย่างน้อยการหลบอยู่ในมรดม้าที่แม่ จะทำให้เดินทางซาลงสักหน่อยแต่ก็ดีกว่าพาคนป่วยขึ้นหลังม้า ฝ่าอากาศหนาวเย็นไปถึงจวน

“คุณชาย ให้ท่านหมอมหญิงตรวจดูเด็กคนนั้นเสียหน่อยนะ ขอรับ”

โอรหยางเสวียซานมองไปทางด้านข้างก็เห็นหมอมหญิงนาง หนึ่งอยู่บนหลังม้า เขาจำได้ว่านางร่วมเดินทางมาด้วยกันตาม ราชโองการที่ให้มาช่วยรักษาในกรณีที่มีผู้ได้รับบาดเจ็บ ใครจะไปคิด ว่าจะไม่มีคนเจ็บเหลือรอดให้นางได้ทำหน้าที่ ทุกคนล้วนสิ้นชีวิตไป พร้อมกับหมู่บ้านที่ถูกเผาทำลาย...

ดีที่อย่างน้อยก็ยังเหลือชีวิตน้อย ๆ ตรงน้อย

“รบกวนท่านหมอมหญิงแล้ว” เขากล่าวออกไป ชะลอม้าของ

ตนเองลงเพื่อรอฟังว่าเด็กที่อยู่บนหลังม้าอีกตัวนั้นมีอาการอย่างไรบ้าง

“โชคดีที่โพรงดินนั้นช่วยให้อบอุ่น แต่อย่างไรความเย็นจากด้านนอกก็เข้าสู่ร่างกายไปไม่น้อย ตอนนี้น่าควรทำให้ร่างกายของเขาคุ่นขึ้นแล้วรีบกลับไปพักผ่อนให้เร็วที่สุด” ผู้เป็นหมอหญิงเอ่ยออกมาหลังตรวจดูจนแน่ใจ

“รถม้าที่ให้เตรียมมาถึงแล้วหรือ”

“รถม้ามารออยู่ที่ทางเข้าหมู่บ้านแล้วขอรับคุณชาย ห่างจากจุดนี้เพียงไม่ถึงร้อยจั่งเท่านั้น”

โอวหายงเสวี่ยซานพยักหน้ารับเมื่อได้คำตอบที่ตนเองพึงพอใจ “เช่นนั้นก็รีบพาเขาล่องหน้าไปก่อน”

หากมัวรั้งรอก็เกรงว่าอาการของคนป่วยจะยิ่งแย่ลง หรือจะรอดก็อย่างเขาควมม้าด้วยตนเองก็คงใช้เวลาไม่นานไม่ต่างกัน แต่กับคนของบิดาที่มีความชำนาญในการขี่ม้าแล้ว หากเร่งเดินทางคงจะไปถึงได้รวดเร็วกว่าเป็นแน่ และนั่นย่อมหมายถึงโอกาสที่เด็กคนนั้นจะปลอดภัยก็มีมากตามไปด้วย

เสียงฝีเท้าของม้าตัวโตสีน้ำตาลดังกึกก้องเมื่อมันถูกควบขึ้นด้วยความเร็วหลังคำสั่งนั้น โอวหายงเสวี่ยซานมองม้าที่วิ่งไกลออกไปเรื่อย ๆ ก็รู้สึกเบาใจขึ้นมาบ้าง มือของเด็กชายกุมบังเหียนม้าให้แน่นขึ้นก่อนจะรีบควบทะยานม้าของตนตามติดไป ตัวเขาเองก็เริ่มรู้สึกหนาวเย็นจนปวดศีรษะขึ้นมาบ้างแล้วเช่นกัน ลืมไปเสียสนิทว่ายกเสื้อคลุมตัวหนาให้ใครอีกคนไปแล้ว ที่เหลืออยู่ก็เป็นชุดที่ไม่ได้ช่วยกันความหนาวเย็นได้มากนัก

กว่าที่ตัวเขาจะไปถึงรถม้าก็เล่นเอาตัวสั่นงังกด้วยความหนาวระคนเจ็บชาที่ฝ่ามือ

“เขาเป็นอย่างไรบ้าง” เข้าไปนั่งบนรถม้าได้เด็กชายก็ถามออกไปทันทีด้วยความเป็นห่วง

บนรถม้าจอดำยานหอมช่วยกระตุ้นให้ฟื้นคืนสติ สูดดมเข้าไป แล้วก็ช่วยให้รู้สึกโล่งจมูกขึ้นมาบ้าง เขากับเด็กคนนั้นถูกจับเปลี่ยนชุดด้วยกันทั้งคู่ ทั้งยังถูกหมอบหญิงนางนั้นช่วยห่มทับด้วยผ้าคลุมหนาอุ่นผืนใหญ่ ไม่แปลกที่เวลานี้ร่างกายจะรู้สึกอบอุ่นและสบายจนแทบจะเคลิ้มหลับ

“นี่หรือคือบุรุษที่เป็นเกอ...แม้จะดูอายุน้อยกว่าข้าแต่ใบหน้าของเขาก็งดงามมากจริง ๆ งามเสียยิ่งกว่าคุณหนูสกุลหวงที่ข้าเคยพบเสียอีก”

เด็กชายพึมพำออกมาทั้งที่ดวงตาเริ่มหนักอึ้ง ร่างกายคล้ายจะรู้สึกถึงไอร้อนโดยเฉพาะกับลมหายใจที่พ่นออกมาจากปลายจมูก มือข้างหนึ่งยังคงกอบกุ่มมือเล็กของเด็กชายเผ่าเกอเอาไว้ เรียวคิ้วที่เคยขมวดยุ่งมาตลอดทางคลายลงได้บ้างเมื่อรับรู้ว่ามีฝ่ายไม่ได้เนื้อตัวเย็นเยียบเหมือนตอนที่อยู่ท่ามกลางกองหิมะในป่าสนด้วยกัน

หมอบหญิงนางนั้นเอ่ยขออนุญาตเสียงเบาเมื่อเห็นว่าเขาทำท่าจะหลับลงไป นางเอื้อมมือมาจับชีพจรของเขาก่อนจะส่ายหน้ายิ้ม ๆ แต่เพียงเท่านั้นโอวหยางเสวี่ยซานก็รู้ตัวแล้วว่าในตอนนี้นั่นเองคงจะป่วยเข้าแล้วจริง ๆ อีกไม่ถึงครึ่งชั่วยาม¹ คงไม่พ้นต้องถูกปลุกขึ้นมาดื่มยารสขมเป็นแน่

หวังว่าหมอบหญิงนางนี้จะใจดีหาผลไม้เชื่อมให้เขาได้ล้างปาก

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมงตามเวลาสากล

ลักคำสองคำนะ และคงจะดีกว่าถ้ามีเผื่อเจ้าตัวเล็กนี้ด้วย
 อ้อ...เปลือกตานักจนลืมนตาไม่ขึ้นเสียแล้วสิ
 ขอให้ตื่นมาแล้วหายป่วยทีเถิด...ทั้งเขาและเด็กคนนั้น...
 ตื่นมาเมื่อไรจะต้องรู้ชื่อแซ่ของอีกฝ่ายให้ได้เลย

สามวันต่อมา...

จวนสกุลโหวหยาง

โหวหยางเสวี่ยซานที่หายป่วยไข้ก่อนใครก็รีบร้อนวิ่งมาเกาะ
 ขอบเตียงของคนเด็กกว่า อีกฝ่ายยังคงนอนนิ่งไม่รู้สีกตัว ดวงตา
 ปิดสนิททอดขนตาองยาวเรียงตัวสวย ริมฝีปากอ้อมขึ้นสีแดงเรื่อ
 ไม่รู้ว่าเป็นสีนี้เพราะเจ้าตัวสุขภาพดี หรือเป็นเพราะเจ้าตัวกำลังป่วย
 ไข้กันแน่

แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นอย่างหลัง

เห็นท่านหมอบอกว่าเพราะอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเย็น
 เป็นเวลานาน ทั้งร่างกายของเกอที่ยังเด็กนักจึงทำให้เจ้าตัวไม่หาย
 จากอาการป่วยเสียที

“วันนี้ก็แอบท่านแม่ทัพมาอีกแล้วหรือเจ้าคะ” หมอหญิงเอ่ย
 เข้าขณะที่ยกยืมส่งให้

โหวหยางเสวี่ยซานตีสีหน้าบึ้งตึงทันทีที่ได้ยิน ร่างเล็กขยับนั่ง
 พลงแนบแก้มไปกับเตียงอย่างเกียจคร้าน มือก็ยื่นไปกอบกุ่มมือ
 เล็ก ๆ ของเกอตัวน้อยเพื่อดูว่ายังร้อนอยู่หรือไม่

“ข้าก็แค่อยากรู้ว่าเขาหายดีแล้วหรือ...”

เรื่องมาเยี่ยมคนป่วยอาจจะป็นสาเหตุหลักที่เขามาอยู่ตรงนี้
 แต่สาเหตุรองนี่สิ...

นอกจากคุณชายโหวหยางจะโดดเรียนแล้วก็ยังไม่ยอมเรียนรู้

งานของผู้เป็นบิดาอย่างที่เคยอีกด้วย!

“เขาเป็นอย่างไรบ้างหรือท่านหมอหญิง ตัวก็อุ่นดีแล้วทำไม ‘ไม่พ่นเสียที’ เจ้าตัวถามย้าไปอีก พลังเหลือบตามองหญิงวัยกลาง คนที่ยกยิ้มอย่างอ่อนใจมาให้ ดวงตาที่ไม่มีร่องรอยของความกังวล อย่างเมื่อหลายวันก่อนทำให้เขายิ่งขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“คุณชาย ท่านลองมองดูให้ดีสิ” หมอหญิงกล่าวพร้อม กับ พักพิเียดใบหน้าให้เขามองตาม

คุณชายใหญ่สกุลโหวหยางหันกลับมาสนใจร่างบนเตียง อีกครั้ง เกอด้วนน้อยยังคงนอนนิ่ง ลมหายใจสม่ำเสมอราวกับเจ้าตัว เพียงแค่หลับไป มีก็แต่ดวงตาเรียวรีที่กะพริบปริบจับจ้องมองมา เดี่ยวนะ...

“!”

เห็นท่าทางอัปมงคลเพราะความตกใจของคุณชายน้อย สกุลโหวหยาง หมอหญิงหลีกก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมาด้วยความ เอ็นดู นางหันกลับไปสนใจโถงบดยาที่วางอยู่ คราวตัวโถงสีขาว สะอาดมาถือเอาไว้ มือขวาก็ถือลูกโถงค่อยๆ หมุนวนไปมาเพื่อ บดตัวยาสมุนไพรให้เข้ากัน ปากก็อธิบายให้คุณชายน้อยได้เข้าใจ ว่าคนป่วยของนางฟื้นตัวได้ครูใหญ่แล้ว

“อันที่จริงเกอน้อยของเรารู้สึกตัวตื่นตั้งแต่ช่วงเช้าตรู่แล้ว แต่ เพราะเขาดื่มน้ำตอนเช้าก็หลับไปอีก ไม่แน่ว่าเสียงของท่านคงไป ปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาอีกหนกระมัง”

ใบหน้าของเด็กน้อยในวัยสิบปีอยู่ในความตกตะลึง จ้องมอง คนที่ได้สติตื่นขึ้นมาอย่างคนทำอะไรไม่ถูก ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน คู่เน้นงดงามราวกับรวบรวมดวงดาราอันร้อยบนท้องฟ้าเอาไว้ มันเป็น ประกายสวยงามอย่างที่เขาก่อนก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

และดวงตาคู่นั้นก็ยิ่งงดงามมากขึ้นกว่าเดิมยามต้องกับแสงแดดที่สาดส่องเข้ามา ก่อนที่มือของไอวียางเสวียซานจะกระชับแน่นขึ้นอีกหน่อยด้วยความประหม่าเมื่อรู้สึกตัวในตอนนี้เองว่าถูกอีกฝ่ายมองกลับมามาตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบ

“ท่าน...บีบมือข้าอยู่” เกอน้อยผู้นั้นเอ่ยบอก เสียงแหบพร่าเล็กน้อยอย่างคนเพิ่งตื่น

ไอวียางเสวียซานขยับกายถูกยึดอย่างทำตัวไม่ถูกเมื่อต้องสนทนากับเด็กน้อยแปลกหน้า เขาพยายามหาจุดวางสายตา แต่พอมองเห็นตัวยาสิคัลล่าที่ท่านหมอบค้อมอยู่ในโถงก็พบว่ามันไม่น่ามองเลยสักนิด แต่จะละสายตาไปมองสิ่งใดก็ไม่พบว่าจะมีที่ใดน่ามองอีก

ดวงตาคู่นั้นของเกอน้อยต่างหากที่ดึงดูดสายตาของเขาเป็นที่สุด มันงดงามเสียจนเขาไม่อาจทำใจละทิ้งไปได้ สุดท้ายก็จำต้องย้ายสายตากลับมามองมันอยู่ดี

“เจ้า...เจ้าฟื้นแล้วหรือ”

“อ้อ ขอขอบคุณท่านที่ช่วยชีวิตข้าเอาไว้” เกอน้อยเอ่ยตอบเสียงเบา ทว่าแม้จะเบาเพียงใดก็ยังเรียกรอยยิ้มยินดีให้ปรากฏบนใบหน้าของไอวียางเสวียซานได้อย่างไม่ยากเย็นเลยสักนิด

เด็กชายยังคงไม่ยอมปล่อยมือจากมือเล็กที่ตนกุมเอาไว้ ทั้งยังยกมืออีกข้างไปลูบเส้นผมยาวสลวยสีน้ำตาลหิมะของอีกฝ่าย เส้นผมของเกอด้วนน้อยนุ่มลื่นและหอมเป็นอย่างมาก กรุ่นกลิ่นของดอกเหมยกัวยลอยเอื่อยอยู่ใกล้จมูก ทำเอาแผลสดดมกลิ่นหอมนั้นเข้าปอดลึกๆ อยู่หลายหน ความอ่อนนุ่มของเส้นผมทำให้เขาเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง บางทีเขาน่าจะไปขอให้มารดาช่วยสอนการถักเส้นผมให้สักหน่อย ต่อไปเมื่อทำเป็นแล้วจะได้นำมาใช้กับ

เกอน้อยผู้นี้

“การช่วยเจ้าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดแล้ว เจ้า...สมควรได้รับความช่วยเหลือนี้”

“ท่าน...”

ดวงตาสีอ่อนของคนบนเตียงคล้ายจะไหวระริกไปชั่วขณะหนึ่ง ถ้อยคำของเด็กชายที่โตกว่ากันไม่กี่ปียังทำให้เขาตื่นตันจนขอบตา ร้อนผ่าว เกอน้อยจ้องมองเจ้าของการกระทำอันอบอุ่นนั้นแล้ว หลับตาซึมซับเอาสัมผัสสลับโยนไวโนใจ น้ำตาระลอกหนึ่งไหลริน ออกจากดวงตาคู้งามและถูกบุตรชายเจ้าของจวนขีดออกไปจาก ใบหน้าให้อย่างถนอม

“เจ้า...ร้องให้ทำไมกัน ข้าพูดสิ่งใดผิดไปหรือ”

“ครอบครัวของข้า ทุกคนในเผ่า พวกเขา...” ยิ่งพูดน้ำตาก็ยิ่ง เอ่อล้นท่วมท้นอย่างไม่อาจกักเก็บไว้ได้

หมอหญิงที่เห็นว่าเจ้าตัวเล็กไม่มีอาการน่าเป็นห่วงอะไรอีกก็ ผละออกไปให้เด็ก ๆ ได้ปลอบใจกัน ระหว่างนี้นางเองก็ต้องไปรายงาน เรื่องให้ท่านแม่ทัพได้ทราบ เกอน้อยผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียว หาก มีใครรู้เข้าจะต้องเกิดการแย่งชิงตัวกันเป็นแน่

ถึงเวลานั้นนางเองก็ไม่อาจบอกได้แล้วว่าชีวิตของเกอน้อยผู้ นี้ จะเป็นอย่างไร

โอวหยางเสวียซานหันมองตามท่านหมอหญิงที่เดินหายออกไปจากบริเวณ ห้องพักขนาดเล็กเหลือเพียงเขากับเกอน้อยที่เอาแต่ ร้องไห้อย่างน่าสงสาร มือเล็กจ้อยของเด็กน้อยบีบมือของเขาเสีย จนแน่น ขณะที่มืออีกข้างที่ไม่ได้ถูกกอบกุ่มก็กำขยำผ้าห่มจนยับยู่

ความเจ็บปวดที่อีกฝ่ายได้รับ โอวหยางเสวียซานไม่อาจ ประเมินมันได้เลย

“เกอน้อย โลกมนุษย์นี้โหดร้ายเกินไป คนในเผ่าของเจ้า พวกเขาเพียงแค่ไปรอเจ้าที่โลกใหม่เท่านั้น ไปในที่ที่พวกเขาจะปลอดภัย และใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุขอย่างไรเล่า”

ร่างเล็กบนเตียงนอนได้ยืงก็ส่ายหน้า ช้อนดวงตาที่เอ่อตันไปด้วยหยาดน้ำขุ่นมอง “ทำไมเขาไม่พาข้าไปด้วย ฮึก ทำไมทุกคนทิ้งข้า”

“เพราะพวกเขารู้ว่าเจ้าเองก็จะปลอดภัยในจวนหลังนี้ ที่นี่จะเป็นจวนของท่านแม่ทัพเสียวนะ มีข้ากับท่านพ่ออยู่ทั้งคน ข้าจะเป็นครอบครัวใหม่ให้แก่เจ้าเอง”

สิ้นคำพูดนั้นโอวหยางเสวียชานก็ถูกเกอด้วนน้อยสวมกอดเอาไว้แนบแน่น มือของเขาแม้จะยังเล็กแต่เมื่อมันวางอยู่บนแผ่นหลังของอีกฝ่ายแล้วลู่ไปมาเบา ๆ เพื่อปลอบโยน โอวหยางเสวียชานกลับพบว่ามือคู่นี้น้อยก็น้อยก็ยิ่งใหญ่กว่ามือของเจ้าตัวเล็กอยู่มากทีเดียว

แผ่นหลังของเกอน้อยก็เล็กเพียงเท่านี้ แคบเพียงแค่นี้ ทำไมต้องเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นกับอีกฝ่ายด้วยนะ...

ในเมื่อเรื่องราวผ่านพ้นไปแล้วก็ไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไข ชีวิตที่สูญสิ้นไปย่อมไม่อาจฟื้นคืน ครอบครัวที่เกอน้อยต้องเสียไปเขาจะเป็นให้เอง เขาจะเป็นครอบครัวใหม่ที่จะคอยดูแลปกป้องเจ้าของร่างกายอันน่าถนอมนี้ จะดูแลหมยภัยแสนงามดอกนี้ให้เติบโตขึ้นมาอย่างดีภายใต้ร่มเงาของจวนสกุลโอวหยางแห่งนี้เอง

เวลาต่อมา...

“ท่านพ่อ ให้เกอน้อยเป็นของข้านะขอรับ ข้าจะดูแลเขาเอง”
หลังจากที่ปล่อยให้คนเด็กกว่าทอดรัดร่ำให้มาเกือบครึ่งชั่วยามจน

เจ้าตัวกลับไป โอวหยางเสวี่ยซานก็รีบตรงไปหาบิดาที่ห้องทำงาน ในทันที ที่นั่นท่านหมอมองหญิงหลิวกับมารดาก็นั่งอยู่ด้วย กำลังพูดคุย เรื่องของเกอน้อยอยู่พอดี

การปรากฏตัวของเขาเรียกสายตาของคนทั้งสามให้หันมา มอง บิดาเซงก็มือที่กำลังจะยกจอกชาขึ้นดื่ม ไม่ต่างจากมารดา ของเขาที่หุบพัดในมือลงหลังได้ฟังคำพูดนั้น ที่แห่งนี้คงจะมีเพียง ท่านหมอมองผู้เดียวกระมังที่ดูจะรู้เท่าทันความคิดของเขาอยู่ก่อน แล้ว นางถึงได้ยกยิ้มน้อย ๆ สีน้าดูอ่อนนอกอ่อนใจเต็มที่

“ผู้ที่ขาดความรับผิดชอบ ทั้งยังโหดเรียนมาสองวันติดเช่น เจ้า ยิ่งกล้าพูดว่าจะดูแลผู้อื่นอีกหรือ”

นานพอสมควรกว่าที่โอวหยางเสวี่ยฉินจะยอมตอบอะไรออกมาสักคำ แต่คำพูดนั้นฟังอย่างไรก็เป็นการตำหนิ ดวงตาคมดุที่ตัวตม มองมาทำเอาบุตรชายตัวดีต้องก้มหน้าสำนึกผิดแทบไม่ทัน

“ก็ข้าห่วงเขา...เขาตัวเล็กแค่นั้นเองนะขอรับท่านพ่อ ข้าอยาก ดูให้แน่ใจว่าเขาจะอาการดีขึ้นในทุกวัน...”

คล้ายจะได้ยินเสียงหัวเราะจากท่านหมอมองหญิงหลิว ครั้นเงย หน้าขึ้นมองก็พบว่านางปองปากหัวเราะอยู่จริง ๆ หัวคิ้วของเด็กชาย พลันขมวดเข้าหากันพร้อมกับตัวตมสายตาไปมองอีกฝ่าย แต่แทนที่ นางจะหยุดกลับส่งยิ้มล้อเลียนมาให้

สายตาของนางมองมาที่เขาราวกับจะบอกว่า ‘ข้าเตือนเจ้า แล้วว่าให้ทำหน้าที่ให้ดี เจ้าโหดเรียนมาก็ต้องถูกตำหนิเช่นนี้แหละ’

“ซานเออร์ เจ้ายังเด็กเกินกว่าจะเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ กลับ ไปที่ห้องเสีย แล้วแม่จะถือว่เรื่องนี้เจ้าไม่เคยเอ่ยปากขอมาก่อน”

เงินเจียวเหมย สุหยินเพียงหนึ่งเดียวของผู้นำโอวหยางจ้อง มองบุตรชายคนเดียวของนางด้วยสายตาแถมบังคับ แม้ที่ผ่านมาจะ

ตามอกตามใจลูกอย่างไร แต่กับครั้งนี้นางจำต้องเอ่ยปากค้านเพื่อความปลอดภัยของคนในจวน

สำหรับนางแล้วโอวหยางเสวี่ยซานยังเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่ง จะให้เข้ามาพัวพันกับเรื่องอันตรายเช่นนี้ได้อย่างไร ในเวลานี้แม้แต่ในวังยังตึงเครียดกันถ้วนหน้า ทั้งฝ่ายของฮ่องเต้ที่ไม่พอใจต่อการกระทำและกำลังหาทางเอาผิดของเฮา ทั้งกับฮ่องเต้ที่มีอำนาจมากและดูจะไม่หวาดกลัวอะไรเลยสักนิด เกรงว่าหากพระนางได้รู้ว่ายังมีเกอรอดชีวิตอยู่ที่นี้ จวนสกุลโอวหยางคงจะต้องเดือดร้อนเป็นแน่

“แต่ท่านแม่ เขาเป็นของข้าแล้วนะขอรับ”

“ซานเอ๋อร์! เจ้าพูดอะไรออกมารู้ตัวหรือไม่!” คราวนี้โอวหยางเสวี่ยซานถูกมารดาตวาดเสียงดังลั่น ริมฝีปากบางของเด็กชายพลอเม้มเข้าหากันเมื่อเพิ่งจะคิดได้ว่าตนเองเปลือยพุดในสิ่งที่ไม่ควรออกไป เปลือยใช้คำผิดจนความหมายเปลี่ยนไปเสียแล้ว

“ข้าหมายถึงว่าข้าช่วยชีวิตเขาเอาไว้ ชีวิตของเขานับจากนี้เป็นของข้า เขาจะต้องเป็นคนของข้า ใครก็ห้ามพาเขาไปทั้งนั้นขอรับ”

“อาซาน เจ้าออกไปก่อน พ่อมีเรื่องต้องหารือกับท่านแม่ของเจ้า”

หลังถ้อยคำยืนยันอย่างเอาแต่ใจนั้นทั้งห้องจึงตกอยู่ในความเงียบไร้เสียงผู้ใด ผู้ใหญ่ทั้งสามมองหน้ากัน ก่อนจะเอ่ยปากให้เด็กชายเพียงคนเดียวออกไปรอที่ด้านนอก การหารือเกิดขึ้นระหว่างผู้ใหญ่ทั้งสามโดยที่โอวหยางเสวี่ยซานไม่อาจรู้ได้เลยว่าผลจะออกมาเป็นเช่นไร

เขารู้เพียงว่าเขาจะไม่ยอมให้ใครมาพรากเกอด้วนน้อยไปจากเขาก็เท่านั้น

อีกด้านหนึ่ง...

“คุณชาย ท่านหายไปทีไรมานะ” ทันทีที่เดินกลับมาถึงเรือนรับรอง โอวหยางเสวี่ยชานก็พบว่าคนสำคัญของเขาคืนนอนอยู่ก่อนแล้ว ดวงตาเรียวรีบวมซ้ำอยู่เล็กน้อย ปลายจมูกของเจ้าตัวก็ขึ้นสีแดงจางๆ อย่างน่าสงสาร

โอวหยางเสวี่ยชานเดินเข้าไปหาเกอน้อยผู้นั้น นั่งลงที่ริมด้านหนึ่งของเตียง ยอมกลายเป็นที่ยึดเหนี่ยวให้เจ้าตัวเล็กกอดเอวเอาไว้จนแน่น ใบหน้าน่ารักแนบลงกับช่วงท้องของเขา ทั้งขยับไปมาคล้ายกับจะอออดอ่อน จนเขาอดไม่ได้เลยที่จะยื่นมือไปลูบศีรษะของอีกฝ่ายสักหน่อยด้วยความเอ็นดู

การมีเด็กตัวเล็ก ๆ ทั้งยังดูบอบบางน่าถนอมให้ต้องดูแล เช่นนี้กลับทำให้รู้สึกว่าคุณเองเติบโตขึ้นมาอีกหน่อย และอยากจะเติบโตขึ้นมากกว่านี้เพื่อปกป้องชีวิตน้อยๆ นี้เอาไว้ด้วยกำลังของตนเอง

แต่นั่นก็ต้องเป็นหลังจากที่มารดาอนุญาตให้เขาได้ดูแลเด็กน้อยผู้นี้ละนะ

“เข้าไปหาท่านพ่อเพื่อขอให้เจ้าอยู่ที่นี่ด้วยกัน” เขากล่าวขึ้น เกอน้อยหนึ่งไปคล้ายกำลังขบคิดบางสิ่งบางอย่าง ก่อนที่จะเอ่ยตอบเขาหลังจากเวลาผ่านไปเกือบครึ่งเค่อ²

“ข้า...ไม่มีที่ให้กลับไป ถ้าเป็นไปได้ข้าก็อยาก...”

“หากเจ้าต้องการ เช่นนั้นก็อยู่เสียด้วยกันที่นี่เถิด” คนโตกว่าตอบอย่างไม่ต้องคิด “ข้าอยากถามเจ้ามานานแล้ว ข้าไม่เคยรู้ नाम

² หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาที ตามเวลาสากล

ของเจ้าเลย เจ้ามีชื่ออะไรหรือ”

“ข้าเหมยฟาง เจียงเหมยฟาง แล้วท่านเล่า”

เป็นอีกครั้งที่โหวหยางเสวี่ยซานเปลือยออกมาเพราะเกอด้วนน้อยผู้นี้ ช่างเป็นชื่อที่สมตัวยิ่ง เหมยฟางหมายถึงกลิ่นหอมของเหมยกุ้ย และกลิ่นกายของเจ้าตัวก็ดันมีกลิ่นคล้ายดอกเหมยกุ้ยจริงๆ

“ข้าเฝ้าโหวหยาง มีนามว่าเสวี่ยซาน ต่อไปนี้ห้ามลืมนะ”

“แน่นอน ข้าจะไม่ลืมหอรับ” คนฟังพยักหน้ารับหนักๆ แอบสลับชื่อของผู้มีพระคุณลงในหัวใจและความทรงจำ

โหวหยางเสวี่ยซาน...ชีวิตของเขานับจากนี้จะเป็นของคนผู้นี้ จะปกป้องคุณชายโหวหยางให้เหมือนที่อีกฝ่ายช่วยชีวิตของเขาเอาไว้ในวันวาน หากมีสิ่งใดที่เขาพอจะช่วยเหลือหรือทำเพื่อคุณชายผู้นี้ได้ เขาก็พร้อมจะยอมทำให้โดยไม่คิดลังเล ต่อจากนี้โหวหยางเสวี่ยซานคือผู้มีพระคุณที่เขาจะต้องตอบแทน

ความมอดมันตั้งใจนี้โหวหยางเสวี่ยซานไม่ได้รับรู้ด้วยเลย เขามองเด็กชายที่กอดรอบเอวอยู่ มองพวงแก้มกลมที่แนบลงมาก็รู้สึกมันเขี้ยว อยากจะยื่นมือไปบีบแล้วจับยึดไปยึดมา แต่สุดท้ายก็ทำได้แค่เกลี้ยไสด้วยปลายนิ้ว ด้วยกลัวว่าหากลงมือบีบจริงๆ แล้วอาจทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บเขาได้

“จริงสิ เจ้าหิวหรือไม่ มีกลางวันยังไม่ทันได้กินเจ้าก็หลับไปเสียก่อน ป่านนี้คงหิวแย่แล้วละสิ” พอถูกทักท้วงเจียงเหมยฟางก็คล้ายจะรู้สึกหิวขึ้นมาจะทันหัน ในท้องส่งเสียงโครกครากเบาๆ ให้อับอายจนต้องขบิบหน้าเข้าหาไม่กล้าสบตากับคนถาม

“เช่นนั้นพี่จะให้คนยกสำหรับเข้ามาให้อาหารหรือสักเดี๋ยวนะ”

คนที่สถาปนาตนเองเป็นพี่เอ๋ย ก่อนจะประครองร่างของคน
เด็กกว่าให้หนึ่งเอนหลังพิงกับหมอน กระชับผ้าห่มมาคลุมให้เพื่อ
คลายความหนาว จากนั้นก็วิ่งหายออกไปครู่เดียวแล้วกลับเข้ามา
พร้อมสำหรับอาหารที่เป็นข้าวต้มกับเครื่องเคียงไม่กี่อย่าง กลิ่นของ
อาหารที่ถือมานั้นไม่บอกก็รู้ว่ามันแทบจะไร้รสชาติ

แต่เจียงเหมยฟางไม่ใช่คนเรื่องมาก อยากจะอยู่ที่นี้ก็ควร
ทำตัวว่าง่าย คุณชายโอวหยางเอาอะไรมาให้เขาก็กินทั้งนั้น

“กินอาหารอ่อนๆ ไปก่อนนะ อากาศหนาวเช่นนั้นกินของ
ร้อนๆ จะได้อบอุ่นขึ้นอีกหน่อย”

“ขอรับ” เจียงเหมยฟางตอบรับอย่างว่าง่าย

ดวงตาสีอ่อนของเกอน้อยทอดมองคุณชายโอวหยางจัดแจง
ตักข้าวต้มและเครื่องเคียงทั้งยังช่วยเป่าให้คลายร้อนเพื่อป้อนเขา
ในหัวพลันคิดไปถึงภาพที่มารดาคอยป้อนข้าวให้เขา ในเช้าวันนั้น
เราสองแม่ลูกยังกินมือเข้าอยู่ด้วยกัน แต่พริบตาเดียว...

เพียงแค่พริบตาเดียวที่ทำให้เขาไม่เหลือใคร ไม่รู้เลยว่า
เผ่าเกอไปทำอะไรให้ผู้อื่นเดือดร้อน เหตุใดจึงต้องเกิดเรื่องเลวร้าย
ขึ้นกับครอบครัวของเขาด้วย

“ซู...ตาบวมหมดแล้วอาเหมย เด็กดีกินข้าวก่อนนะ” โอวหยาง
เสวี่ยซานเอ่ยปลอบ ป้อนข้าวกันไปกินใช้ผ้าซับน้ำตาเกอน้อยไป

เจ้าตัวเล็กแทบจะน้ำตาไหลตลอดมื้ออาหาร ความเศร้าโศก
ทุกซอกซอกในดวงตาคู้งามจนโอวหยางเสวี่ยซานที่มองอยู่ยังอด
รู้สึกเจ็บปวดไปด้วยไม่ได้ ทุกครั้งที่มือว่างเว้นจากการซับหยาดน้ำใส
จากดวงตาคู่น้อย มือของเด็กชายจะกอบกุ่มมือเล็ก ๆ นั้นเอาไว้ บอก
ให้รู้ว่าเจ้าตัวยังมีเขาที่อยู่เคียงข้าง

ภาพของเด็กทั้งสองคนตกอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ทั้งสามคน

โดยเฉพาะกับโอวหยางเสวี่ยฉินที่คล้ายจะตัดสินใจอะไรบางอย่างได้แล้ว

“เอาตามที่ท่านว่า ข้าจะรับเขาเป็นลูกบุญธรรม และหากวันหน้าพวกเขาชอบพอกันดังที่ท่านคิด...ข้าก็ไม่คัดค้านที่จะรับเขาเป็นสะใภ้สกุลโอวหยาง”

“ท่านพี่” ฮูหยินเฉินร้องเรียกสามีเสียงหลง ลึกๆ แล้วนางไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจในครั้งนี้เท่าไรนัก แม้เด็กน้อยจะมีหน้าตาทำทางที่น่าเอ็นดูและมีความเป็นมาที่น่าสงสาร ทว่านางก็อดกังวลไม่ได้ว่าในภายหน้าครอบครัวของนางอาจต้องเดือดร้อนเพราะเด็กคนนี้

“พวกเราจะช่วยกันดูแล เรื่องของเด็กคนนี้จะต้องไม่มีใครรู้” แม่ทัพโอวหยางในวัยสามสิบห้าเอ่ย์ย้า

มือของเงินเจียวเหมยที่คว้าจับชายเสื้อของสามีอยู่ถูกกอบกุมเอาไว้ ความอบอุ่นจากฝ่ามือและความแน่วแน่วในแวตาดอกย้าให้แน่ใจกว่าสามีเช่นเขาที่เป็นถึงแม่ทัพจะคอยดูแลปกป้องทุกคนในจวนหลังนี้เอง อย่างไรก็ตามที่รู้เรื่องในวันนั้นก็เพียงหมอหญิงที่เป็นสหายคนสนิทของภรรยาเขาและคนในจวนสกุลโอวหยางเพียงไม่กี่คน และยังล้วนเป็นคนที่ไม่ได้ทั้งสิ้น การจะปิดเรื่องนี้คงไม่ยากเย็นเกินความสามารถนักหรอก

“อาชาน ตามพ่อมา” หลังจากรอนเจียงเหมยฟางกินข้าวกินยาเสร็จเรียบร้อยแล้ว โอวหยางเสวี่ยฉินก็แสดงตัวขึ้นที่หน้าห้องคนถูกเรียกพยักหน้าตอบรับบิดา แต่เมื่อทำท่าจะลุกก็ถูกมือเล็กเย็นมากอบกำชุดของเขาเสียแน่น ดวงตาของเกอน้อยซ่อนขึ้นมองคล้ายจะไม่ไว้ใจผู้มาใหม่

“เดี๋ยวพี่กลับมา เจ้ารอสักเดี๋ยวนะ”

“ไม่เอา ข้าไม่อยากรออยู่คนเดียว” เจ้าตัวว่าทั้งสายหน้าปฏิเศ
ริมฝีปากสึดอกท้อเบะบั้งราวกับจะร้องไห้

“ท่านพ่อ ให้อาเหมยไปกับข้าได้หรือไม่” คนที่พร้อมจะใจอ่อน
ตลอดเวลาหันกลับไปต่อรองกับบิดา

โอวหยางคนพอดอนใจเสียคนหนึ่ง ก่อนที่เจ้าตัวจะเป็นฝ่าย
เดินเข้ามานั่งแล้วไล่คนอื่น ๆ ออกไปจากบริเวณเรือนรับรอง หน้าตา
ดูต้นสมเป็นแม่ทัพของโอวหยางเสวียจินทำเอาเด็กน้อยหวาดกลัว
จนต้องซุกหน้ากับแผ่นหลังของคนตัวโตกว่า โอวหยางเสวียซานเห็น
ท่าทีนั้นจึงลูบศีรษะปลอบอย่างแผ่วเบาพลงอธิบาย

“นั่นท่านพ่อของพี่เอง อาเหมยไม่ต้องกลัว ท่านพ่อเป็นถึง
แม่ทัพเสียวนะ ท่านพ่อจะปกป้องอาเหมยให้ปลอดภัย”

คนถูกนำชื่อไปกล่าวอ้างแค้นหัวเราะในลำคอ นี่มิใช่จิ้งจอก
แอบอ้างบาร์มีเสือหรือหอกหรือ บุตรชายของเขาก็ช่างคิดนัก เรื่อง
ยังไม่ทันได้ตกลงกันก็คิดเองเออเองเสร็จสรรพ ดูท่าจะอยากรับ
เกอน้อยผู้นี้ไว้ดูแลจริงๆ

หรือบางทีเขาควรจะมีน้องให้อาซานสักคนสองคน บุตรชาย
ของเขาจะได้ไม่เหงา...

โอวหยางเสวียจินตัวดีสยตามองบุตรชายตัวดีที่ทำงานมาให้
แต่ก็ไม่ได้ตำหนิอะไรออกมา ไหน ๆ ก็จะต้องรับเลี้ยงเด็กคนนี้อยู่
แล้วนี่นะ เรื่องมีน้องให้อาซานก็แล้วแต่สวรรค์จะลิขิตมาให้ก็แล้วกัน
ถ้ามีก็นับเป็นเรื่องดี แต่ถ้าไม่มีก็ไม่ใช่ไร ตอนนี้อย่างที่ควรให้ความ
สนใจคือเกอน้อยผู้นี้ต่างหาก

“หากจะให้อยู่ที่นี่ก็ต้องเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซ่เสียใหม่ เจ้ายินดี
จะเป็นส่วนหนึ่งของสกุลโอวหยางหรือไม่เล่า”

น้ำเสียงผู้ถามฟังดูเรียบเรื่อยไร้ความกดดัน เจียงเหมยพาง

มองแววตาเอื้อเฟื้อเอ็นดูของชายร่างสูงใหญ่พลังแม่ปากแน่น อย่างใช้ความคิด ขยับใบหน้าออกจากแผ่นหลังของโอวหยางคนลูก เพียงเล็กน้อย ใช้ดวงตาเพียงข้างเดียวมองสำรวจเจ้าของจวนซ้ำอีกหน พอจะรู้แล้วว่าต่อไปให้อยู่ในบทสนทนาทั่วไป ท่านแม่ทัพผู้นี้ก็ยังมีสีหน้าดูดีอยู่ดี

“ข้า...ข้าอยากอยู่กับคุณชายโอวหยางขอรับ”

เจียงเหมยฟางรู้ตัวดีว่าเขามีทางเลือกไม่มากนัก หากไม่ยอมอยู่ที่นั่นตามเงื่อนไขที่อีกฝ่ายเสนอให้ ตัวเขาก็อาจจะต้องออกไปอยู่ที่อื่น อาจได้อยู่กับคนไม่ดีและเกิดอันตรายขึ้นกับตนเองซ้ำอีก ถึงเวลานั้นก็ไม่แน่ว่าจะมีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือในครั้งนี้อย่างไร

หากเป็นที่จวนสกุลโอวหยางและได้อยู่กับโอวหยางเสวี่ยซาน เจียงเหมยฟางก็รู้สึกว่าการทุกอย่างจะไม่ใช่เป็นไร

“อาซาน แล้วเจ้าจะดูแลเด็กคนนี้ได้แน่หรือ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ ที่หากวันใดคิดจะทิ้งก็ทิ้งขว้างได้ตามใจนะ”

“ข้าจะดูแลอาเหมยให้ดี จะปกป้องเขาตลอดไปขอรับท่านพ่อ”
คุณชายน้อยตอบเสียงดังฉะฉานชัดเจน

น้ำเสียงที่มั่นคงนั้นมีน้ำหนักมากพอที่จะทำให้เจียงเหมยฟางยิ่งมั่นใจว่าตนเลือกไม่ผิด กระทั่งแม่ทัพวัยกลางคนยามมองสายตาที่ดูมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวและจริงจังของบุตรชายก็ยังคงต้องยอมพยักหน้ารับ นั่งมองเด็กสองคนตรงหน้าอยู่ครู่หนึ่งเพื่อตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้าย

“เช่นนั้นต่อไปก็จงอยู่ที่นั่นในฐานะบุตรชายของข้าเสียเถิด ใช้แซ่และนามใหม่เป็นโอวหยางฟางหู ชื่อและแซ่เดิมห้ามบอกให้ใครรู้และห้ามนำไปเรียกขานให้ใครได้ยิน ข้อแม้เช่นนี้เจ้าจะตกลงหรือไม่เถอน้อย”

“ข้าตกลงขอรับท่านแม่ทัพ”

โอวหยางเสวียฉินส่ายหน้า คล้ายยิ้มอ่อนจางพลางเอ่ยแก้ให้
“ท่านพ่อต่างหาก”

“ขอรับท่านพ่อ...”

ในตอนที่ซานรับออกไปนั้นเองที่โอวหยางฟางหุไม่ทันได้
สังเกตเลยว่าพี่ชายบุญธรรมของตนเองมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป ความ
กังวลและความอ่อนไหวบางอย่างที่เข้าจู่โจมจิตใจของโอวหยาง
เสวียซานชั่วครู่หนึ่งก่อนที่จะถูกพัดหายไปเมื่อก้มมองรอยยิ้มจาง ๆ
ของคนที่ยืนหน้าชั้นมองเขา

“ยินดีต้อนรับสู่สกุลโอวหยางของเราละ...อาเหมย”